

AIMEE BENDER

Kendime Ait Görünmez Bir İşaret

Limonlu Pastanın Stradıı Hüzni'nün yazarından...



Çeviri: SİBEL SAKACI

can
roman



AIMEE BENDER
KENDİME AİT
GÖRÜNMEZ BİR
İŞARET

An Invisible Sign of My Own, Aimee Bender

© 2000, Aimee Bender

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında

yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mart 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 7000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © Shutterstock / Christopher Edwin Nuzzaco

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devkaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1967-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

AIMEE BENDER
KENDİME AİT
GÖRÜNMEZ BİR
İŞARET

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Sibel Sakacı

♥can

Aimee Bender'in Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Limonlu Pastanın Sıradışı Hüzünü, 2013

AIMEE BENDER, 28 Haziran 1969'da Los Angeles'ta doğdu. San Diego, California Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra Irvine, California Üniversitesi'nde Güzel Sanatlar yüksek lisans programında yaratıcı yazarlık okudu. Çağdaş Amerikan edebiyatında ses getiren bir roman ve öykü yazarı olan, gerçeküstü kurgu ve kişileriyle tanınan, yapıtları on altı dile çevrilen ve iki kere Pushcart Ödülü'nü alan Bender, 2005'te Tiptree Ödülü'ne aday gösterildi. Bugüne kadar dört kitabı yayımlanan Aimee Bender, *Limonlu Pastanın Sıradışı Hüznü*'yle en iyi kurmaca dalında SCIBA (Güney California Bağımsız Kitapçılar Birliği) Ödülü'ne ve bir Alex Ödülü'ne layık görüldü. Halen Los Angeles'ta yaşayan yazar, South California Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık dersi veriyor.

SİBEL SAKACI, İstanbul'da doğdu. Üsküdar Amerikan Kız Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nde öğrenim gördü. Uzun yıllar finans sektöründe ve sonrasında Boğaziçi Üniversitesi Yabancı Diller Yüksek Okulu Hazırlık Birimi'nde öğretim görevlisi olarak çalıştı. Maeve Binchy, Jasper Kent, Joseph Lannuzzi gibi yazarların ve çok sayıda çocuk kitabının çevirmenliğinin yanı sıra özellikle eğitim, sağlık, sanat ve finans konularında araştırma kitaplarının, çevirmenliğini ve editörlüğünü yaptı. Halen ilgili konularda hem sözlü hem yazılı çeviri yapmaya devam etmektedir.

Suzanne ve Karen için

Sayılar benim arkadaşımıdır, diyebilirim.
Size göre öyle değildir, değil mi? Örneğin 3,844?
Sizin için yalnızca “bir üç, bir sekiz,
bir dört, bir dört daha”dır.
Ama ben, “Selam! 62'nin karesi,” derim.

Matematikçi
WIM KLEIN

Önsöz

İşte.

Bir zamanlar, herkesin sonsuza kadar yaşadığı bir krallık varmış. Sonsuza kadar yaşamının sırrını bulmuşlar ve bu yüzden içinde, ne mezarlık ne hastane ne cenaze evi ve ne de ölüm ve yas tutmayla ilgili kitaplar olan bir kitapevleri varmış. Kitapevlerinde bunlar yerine, nasıl öteki dünyadan korkmadan yaşayan erdemli yurttaşlar olunabileceğiyle ilgili kitapçıklar bulunmuş.

Sorun şu ki, bu yaşama gayreti yüzünden, krallık çok kalabalıkmış. Kadınlar ha bire çocuk yapıyor ama çocuklar yatak odalarını dolduran on dört büyük-büyükanneleri ve on dört büyük-büyükbabaları yüzünden yatacak yer bulamıyormuş. Yaşlı insanlar giderek yaşlanıyor ama yaşlılarla gençler arasında pek de fark kalmadığından ve yaşlılar da tıpkı gençler gibi olduğundan, yaşlılara pek saygı gösterilmiyormuş. Yer en büyük sorunmuş. Kraliyet ailesinin kalabalıklığı yüzünden neredeyse kendi sarayından kovulan kral, bir ferman çıkarmış. “Krallığımdaki herkes,” diyormuş fermanında, “ailesinden öldürülmek için bir kişi seçecek. Üzgünüm ama böyle olmak zorunda. Eğer bunu yapmak istemiyorsanız, lütfen krallığımı terk edin. Cuma günü toplu bir infaz olacak ve böylece epeyce yer açılacak. Bu nedenle canından olanlar da, sonsuza kadar onurlandırılacak.”

Böylece cuma günü tüm kasaba toplanmış. Birkaç aile eşyalarını toplayıp şehri terk etmiş olsa da, çoğunluğu çok sevdikleri bu kasabada kalmış. Kalan aileler o haftayı, kurbanı belirlemekle geçirmişler. Bu zannedildiği kadar zor olmamış; sonsuza

kadar onurlandırılmak çekici gelmiş, bir de kasabada ölümle ilgili dile getirilmeyen bir merak uyanmış: sanki kimsenin daha önce gitmediği egzotik bir yere gezmeye gidiliyormuş ama geri dönülmüyormuş gibi.

Böylece, o gün öğleden sonra, halka daha fazla yer açmak için ölecek bir kurban seçmiş olan aileler, kasaba meydanında toplanmış. Gözyaşları ve övgüler diz boyuymuş. Sonunda herkes gönüllüsünü öne sürmüştü; bir aile dışında. Bu aile bir türlü karar verememiş. Önce anne, ben ölürüm, demiş, herkes protesto etmiş, sonra baba, ben ölürüm, demiş, herkes protesto etmiş, sonra kız, ben ölürüm, demiş, kimse bu fikirden hoşlanmamış, sonra oğlan teklif etmiş ama o da işe yaramamış, sonra bebek ağlamış, onun da ölmeyi teklif ettiğini düşünmüşler ama o daha bebekmiş ve bu çok anlamsız gelmiş. Bütün aile tartışıyor, ağlıyor, gönüllü oluyor, itişip kakışıyor. Sonunda anne öne fırlamış ve kralın cellâdına: “Biz seçim yapamıyoruz, o yüzden hep birlikte ölmek istiyoruz,” demiş.

“Ama bu çok saçma,” demiş kasabanın cellâdı. “Sizden hiç kimse kalmayacak. Bu işin anafikrine aykırı.”

Kasabadaki diğer insanlar da bundan rahatsız olmuşlar. Bütün ailenin ölmesini istemiyorlarmış. Aile fırını işletiyormuş ve özellikle, pasta kadar lezzetli, küçük hindistancevizli, kıymalı börek yapmakta ustalarmış.

Aile konuyu tartışmak üzere kenara çekilmiş. Diğer aileler şehit olacak gönüllülerine yaşlı gözlerle el sallarken onlar da gerisin geriye el sallıyor, iyi niyet ve dehşet içinde onlarla el sıkışıyor. Sonunda, sorun çıkaran aile öne çıkmış.

“Şey,” demiş baba, “şuna ne dersiniz? Her birimiz bir parçamızı vereceğiz. Bütün bu parçalar bir araya geldiğinde, kasabada bir insan eksik yaşıyormuş gibi olacak.”

Kasabanın cellâdı başını kaldırmış. “Devam et,” demiş ilgiyle. Anne öne fırlamış ve “Benim bacağımyı kesebilirsiniz,” demiş. Baba seve seve bir kolunu verebileceğini söylemiş. Kız, kulağından vazgeçebileceğini söylemiş. Oğlan, saçlarını ve hatta bir ayağını verebileceğini söylemiş. Bebeğe dokunmayacaklarmış.

“Bize bir baş lazım,” demiş kasabanın cellâdı.

“Tamam,” demiş baba. “Burnumu da veririm.”

Bu durum cellâdı tatmin etmiş ve böylece diğer tüm insanlar öldürüldükten sonra, bu ailenin de parçaları kesilip

krallığın nüfusunu kontrol altında tutma amacına uygun olarak kurban edilmiş bir insan oluşturacak şekilde yere dizilmiş. Kayıpları için nasıl yas tutacağını bilemeyen kafası karışmış kasaba halkı dağılmış.

Kesilmiş olan aile, iyileştikten sonra yine kıymalı börek yapmaya devam etmiş ama artık kimse alışveriş yapmak istemiyormuş; çünkü dükkâna girip yüzü sargılı burunsuz babayı, kasaya doğru zıplayarak giden ve tek kulağı kaldığı için kızına siparişleri bağırarak veren bacaksız anneyi görmekten rahatsız oluyorlarmış. İflas eden aile kasabadan ayrılmak zorunda kalmış. Komşu kasabaya taşınmışlar. Kasaba pek de fena değilmiş. Yeni bir iş kurmuşlar ve orada kimse onların tamam hallerini bilmediği için onları sorun çıkarmadan, bu parça parça halleriyle kabul etmiş ve gün be gün kıymalı böreklerini almaya devam etmiş. Ailenin fertleri uzun uzun yaşamışlar ancak bir tek, tamam olan bebek sürekli hastalık kapıyormuş. Yirmi yaşındayken, yine bir hastalık kaptığında ona, bacağı kangren olup düşene kadar süt vermişler ve sonra doğumunu kutlamışlar.

İşte onuncu yaş günümde babamın, yatağımın başucunda bana anlattığı hikâyeye buydu.

Birinci bölüm

20

I

Yirminci yaş günümde, kendime bir balta aldım.

Bu yıllardır aldığım en güzel armağandı. Onu nalbur dükkânının duvarında çelik ve tahtadan yapılmış bir sevgili gibi görmemden hemen önce, yaş günümü kutlamaktan tamamen vazgeçmiştim.

On dokuzuncu yaş günümde, annem beni evden atmıştı.

On sekizinci yaş günümde, iki kişilik bir parti vermiştim ve bir saat sonra ikisi de alerjiden yakınıp hapşırarak evlerine dönmüştü.

On yedinci yaş günümde, kendime çikolatalı pasta yapmış ama aslında yemek istemediğim için karışımına böcek ilacı koymuştum. O güne kadar hiç olmadığı kadar kabarmıştı ve fırından çıkardığımda, bu kahverengi kubbenin etrafında, ılık tereyağlı havayı koklayarak birkaç saat tur atmıştım. Bazı karıncalar tezgâhtaki kırıntıları yiyip ölmüşlerdi.

On altıncı yaş günümde, teyzem bana, insanın bileğinin iç tarafı gibi kokan ve bir o kadar da ince olan kırmızı ipekten çok güzel bir elbise göndermişti. Oturmuş kucağımdaki elbiseyi okşarken, telefon defterine göz gezdiriyordum. Sonunda, içinde 16'lar olan bir adreste yaşayan kadında karar kılmıştım. Elbiseyi ona postaladım.

Kırmızı benim rengim değildir.

On beşinci, on dördüncü, on üçüncü, on ikinci ve on birinci yaş günlerimde annemle alışverişe çıkmıştık ve her sene, alışverişin sonunda, ben hiçbir şeyi beğenmediğim, belki yeni bir matematik çalışma kitabı dışında hiçbir şey istemediğimi söylediğim için birimizden birimiz gözyaşları içinde dönmüştük. Onları ismarlamak gerekiyordu. Güney'deki büyük bir depodan geliyorlardı. Annem yaş günüm için matematik malzemesi alma konusu açılınca başını sallıyor, hemen reddediyordu ve sonunda parayı bankaya yatırıyorduk.

Onuncu yaş günüm babamın hasta olduğu ve benim "bırakma"ya başladığım yıldır.

Piyano sesini her zaman sevmiştim, bu yüzden piyano derslerine yazıldım, derslere altı hafta devam ettim ve altı haftanın sonunda bir konser verdik. Elbise giymiş, bir saray dansı çalmıştım, ellerim aynı anda farklı şeyler yapıyordu, bittiğinde meyve suyu içtim, bana sarıldılar, şarkı kafamın içinde hâlâ çalıyordu. Piyano öğretmenimi arabasına kadar geçirdim; bana gururla gülümsedi. Göküzü üstüme doğru geliyordu. Sesimi alçalttım: Dinle-yin, dedim, önemli. Bir daha *asla ve asla* bu evin yanına bile yaklaşmayacaksınız.

Kaşları şaşkınlıkla bitişti. Mona? dedi. Ne diyorsun? Teşekkürler, dedim. Ama yolun sonuna geldik.

Anneme, ne kötü değil mi, dedim, biricik piyano öğretmenimiz kasabamızı terk ediyor, hem büyük şehirde bir rock yıldızı olma şansı da yok. Annemin gözleri büyüdü, telefonu eline aldı, kalbim çarpmaya başlamıştı ama neyse ki telesekreter çıktı ve annemin bıraktığı mesaj: İyi şanslar ve vay canına! Her şey gönlünüzce olsun, gibi net olmayan bir mesajdı.

Üç hafta sonra, markette karşılaştılar. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok.

On kez dans dersi aldım ve ilk sıçramamı yaptığım günün öğleden sonrasında, bale pabuçlarımı hayır cemi-yetine bağışladım. Bir erkek arkadaşım vardı ve iki ay içinde yatakta bir heykele dönüşmüştü. Pistte bir yıldız gibi koşarak kendimi yörüngenin dışına attım.

Becerebilecek miyim diye düşünerek tatlıyı bıraktım, tabii ki becerdim; bir gece, ciğerlerim iflas edinceye kadar nefesimi tuttum; iki elimi de yastığın altına koyarak kendime dokunmayı bıraktım. Evde kimse yokken piyanonun etrafına ip bağladım ki ipleri keserek o saray dansını çalmayı yarım saat olsun geciktirebileyim. Sonra bütün makasları sakladım.

Tahtaya vurmaya ihmal etmedim, ki her bırakışı ağaç köklerine ve kabuklarına mühürlemek için bunu hep yapardım. Dinle, derdim ağaca, bak burada ne yapıyorum. Bunu yaz bir yere. Farkında ol.

Piyano yok. Tatlı yok. Koşmak yok. Hiçbir şey yok. Bırakmaya âşığım.

Aslına bakarsanız, bu bir güzel sanat. Güzelce bırakmak sezgisel bir güzellik duygusu gerektirir; tam arzunun ortaya çıktığı an olan dönüş anını hissetmek, işte tam ilişkinin kesileceği an, küt, bırakmanın, şeftalinin dalında olgunlaşıp tatlandığı an kadar olgunlaşıp tatlandığı anı yakalamak: çat, sap kopar, şeftali yere düşer, üzerinde siyah ve gümüşü sinekler.

Bir erkek arkadaşım vardı. Çoğu zaman dikkati dağınıktı, bir ılık yaz akşamında kapının önünde duruyorduk, dudakları tenimin üzerinde yaylı çalgılar dörtlüsü gibi geziniyordu ve ben şeftalinin dalından düşmeye hazır olduğunu hissediyordum.

Sinemaya gitmeyi bıraktım.

Şef ardı ardına, ne kadar çalışkan olduğumu söylediğinde, mahalle lokantasındaki işimi bıraktım.

Yumurta salatasını bıraktım.

Atlaslara bakmayı bıraktım.

On dokuzuncu yaş gününe kadar evden uzakta yaşama fikrini de çoktan bırakmışım ki, annem beni evden attı. Kasabadaki sahibi olduğu ve işlettiği turizm bürosunu kapatmış, eve erken gelmişti ve şöyle dedi: Mona, mutlu yaşlar, işte sana yaş günü hediyem. Ellerini omuzlarıma koydu, beni kapının dışına sürükledi ve çimenliğin üzerinde bıraktı

Seni seviyorum, dedi ama artık burada yaşayamayacak kadar büyüdün.

Ama ben burayı seviyorum, dedim.

Saçları havada uçuşuyordu. Yalan söylüyorsun, dedi, ve işin kötüsü bunun farkında bile değilsin.

Yatağımı o kararlılıkla hemen mi, yoksa uzunca bir konuşmadan sonra mı ön koridora çıkardığından emin değilim. Kafası karışan babam pireli yastığının ve yorganımın yanından tereddütle geçiyordu ve iki gece boyunca birbirine çok yakın iki duvarın arasında rüya gördüm. İkinci günün sabahında kalktım, banyoya gittim, döndüm ve bir de baktım, yatak yine gitmişti. Ve ön kapı açıktı. Annem arkası dönük bir halde kapının önünde duruyor, ön taraftaki çimenliğin ortasında bir inek gibi duran yatak örtüsü yığınınına bakıp gülerken omuzları inip kalkıyordu.

Öyleyse artık burada, dışarıda yatacağım, dedim, yığına doğru yürürken.

Beni sıkıca kucakladı. Gülüşünün kollarındaki ve göğsündeki sıcaklığını hissedebiliyordum.

O cumartesi ev aramaya çıktım. Annem işteydi ama evden çıkmadan önce babam salondan beni çağırmişti. Ateşi olduğunu sanıyordu, divana uzanmıştı ve alnında, yenilmiş bir ülkenin ıslak bayrağı gibi duran bir mutfak bezi vardı. Merkezî ısıtma, diye tavsiyede bulundu. Bir şeye ihtiyacın var mı? diye sordum ama başını salladı. Ve

Mona, dedi, sifonu çalışan bir yer bul. Başımla onayladım. Çıkmadan önce ona bir bardak su verdim.

Tüm bu taşınma fikri beni geriyordu, bu yüzden kasabada tek başıma dolaşırken, 19 sayısıyla arkadaşlık ettim: üçüncü ortalı altı köşeli sayı. Asal sayı. Çenemin, ayak parmaklarımla beynimin hayatta olduğu süre. Şehrin, gri kurdele biçimindeki otoyollarının, uzaktaki tepeleri büyük sarı bir hediyeye benzettiği sınırlarına varıncaya kadar üç şeritli sokaklarda gezindim. Birkaç KİRALIK tabelasının yanından geçtim ama sonunda seçtiğim ev, annemlerin evinden üç blok ötede, rengârenk, tuvaletindeki sifon çorapları bile yutabilecek güçte ve adresini beğendiğim -9119- bir evdi.

Taşındığım gün, mobilyalarımı aşağı yukarı eski evdeyken koyduğum yerlere koydum. Önceden annemlerin evindeki loş ortamdan dolayı griye çalan yatağım pembe tonlarına kavuşmaya başlamıştı. Onu dokuz senedir pembe görmemiştim ve bu haliyle, daha yeni kırmızılara mavilere boyandıkları halde, çelik gibi siyah-be-yaz niteliklerini sürdüren renkli gazete ilanlarına benziyordu.

Telefon bağlandığında annemi aradım.

Evdeyim, dedim. Şimdi ne olacak?

Çıtırdayan bir şey yiyordu. Dekore et, dedi. Parti yap.

Boş duvarlar beyaz ve bomboş görünüyordu. Odaları gezdim ve her birinde adımlı söyledim.

Mona, dedim mutfağa.

Mona, diye fısıldadım koridordaki dolaba.

Saat on bir olduğunda, içinde hiç uyumadığım bir odada, ömrüm boyunca yattığım yatağa yattım ve ışıkları söndürdüm. Gölgeler, duvarda hareket eden ruhlar oluşturuyordu ve ben annemin yeni ev hediyesi olarak verdiği saksıdaki ağaca uzanıp ona vurdum. Bunu defalarca yaptım. Yalnızca birkaç kez değil. Belki elli kez. Bel-

ki yüz kez. Daha da çok. Belki yüz elli kez. Daha da çok. Durdum ve bir şeylerin yanlış olduğunu fark ettim, midem bir tuhaftı, birkaç kez daha vurdum.

Yeni yerim etrafımı sarmış, öğreniyor. Bu “ben”im, demek istiyordum ona. Merhaba. Bu, dünyayı koruyan “ben”im.

Ağaca gece yarısına kadar vurdum. Son verip sonra tekrarlamak için dönüyordum. Sanırım uyusturucular da böyle. Tahtaya yaklaşıyorsun, nefesini tutuyorsun, her şeyi doğru yapmak istiyorsun, nefesin tutulu, tam doğru şekilde nefes aldığın için bedenin gerilmiş ve bırakacağın anı bekliyorsun-ssss-yaklaşık beş saniye sürüyor ve bittiğinde yine her şey yanlış görünüyor ve geri dönmek istiyorsun. Yalnızca bir kez daha. Yalnızca bir kez daha ve bu sefer her şeyi doğru yapacağım ve bu ömrümün sonuna kadar sürecek.

Bir kez yerleştikten ve tüm çekmeceler bir amaca kavuştuktan ve banyoya tuvalet kâğıdı ve cam temizleyicisi stoku yapıldıktan sonra, annemi öğle yemeğine davet ettim.

Babam özürlerini göndermiş ama onunla gelememişti; yine kendini kötü hissediyordu; bu olmuştu. Annemin satın aldığı markalarda mayonez, hardal ve ekmek kullanarak yaptığım hindili sandviçleri ikram ettim. Bunları yedikten sonra, çantasından bir paket kiraz çıkardı ve camdan aşağı kiraz çekirdeği tükürerek evi hayırlamayı isteyip istemediğimi sordu. Hayır, teşekkürler, dedim. Yıllar önce yazın onların arka bahçelerine gider, çimenlere oturur ve kiraz çekirdeklerini mümkün olduğu kadar uzağa tükürürdük. Annemin tükürdükleri düz gitmez, sola kayardı; babam daha iyi tükürürdü ama benim öğrenme eğrim oldukça iyiydi ve kırmızımtırak oval-

ler uçarken babamı yakından izlerdim. Babam hastalandıktan sonra, ben kendi başıma tükürdüm ama bu hiç eğlenceli değildi, annemle tükürdüm, bu da hiç iddia gerektirmiyordu ve bir kez babamı bana katılmaya ikna ettiğimde, nedense fazla hızla nefes almıştı ve çekirdek geriye doğru gidip boğazına kaçmıştı. Kiraz çekirdekleri küçüktür ve babamın o sıkışık, karmaşık soluğu yalnızca üç, dört saniye sürmüştü ama ikimizi de titreyecek kadar korkutmuştu. Ben kirazları bütün olarak ağızıma atmadan vazgeçtim ve çekirdeğine kadar etrafını yemeye başladım. Babam yemeklerini küçük parçalara bölüyordu.

Annem 9119'dan çıkmadan önce, bu kan hücreleri kadar kırmızı kirazları tezgâha koydu, bir fotoğraf makinesi çıkardı ve daha sonra babama göstermek üzere odaların resimlerini çekti.

O yegâne erkek arkadaşım ile sevişmişim. Bir kez. İki kez. İkisi de onun evindeydi. Teni benimkinin üzerinde kaygan bir gemi gibiydi ve enseme gümüşü dokunuşlarla öpüyordu ve ışıkların hep AÇIK kalması konusundaki ısrarımla ilgili bir sorunu yoktu. Olan biteni görmeyi severim, diye açıklamışım. İyi, demişti, dirseğini tırnaklayarak. Üçüncü seferden sonra, tam alışmaya başlamıştık ki, bir sabah yeni, boş evime geldim; ben evden dışarıda, sevişirken birisinin ölüp ölmediğini öğrenmek için telefonumdaki mesajları kontrol ettim, kimse ölmemişti veya bunu bildirmemişti, ben de divana oturdum yandaki sehpa vurmaya başladım ve yere baktığında kirpiklerinin nasıl basit, siyah bir çizgiye dönüştüğünü düşündüm.

Saat öğleni gösteriyordu, bu yüzden mutfağa gittim ve buzdolabını açtım ama içindeki yiyecekler çok karmaşık görünüyordu; ben de dolaplara baktım ama hindi çorbası içmek, nohut ya da ton balığı yemek istemedim, banyoya doğru yürüdüm ve farkında olmadan lavabo-

nun altındaki dolapta sakladığım yedek sabun paketini açtım.

Annemin aldığı markadan almıştım. Parlak beyaz sabun kalıbı, sırtının üzerinde dostane bir şekilde sallanıyordu. Onu salondaki divana getirdim, bir süre koklayarak elimde tuttum, yandaki sehpa da önceki günkü elmandan kalmış, işe yarar görünen bir bıçak vardı ve sabunu birkaç dakika daha elimde tutup kokladıktan sonra bıçağı aldım, sabunu divanın koluna yerleştirdim, bir parça kestim, ağzıma attım ve ısırđım.

Kaydır! Kay! Dilimin etrafında dolandı. Dişlerimin arasında çikolata gibiydi. Bir parça daha kestim. Ağzım köpükle dolmuştu. Mmm. Bir tane daha kestim. Elim kaydı. Bıçağı sıkıca tuttum ve bir parça daha kestim.

Tadının tuhaf olduğunu, ağzımdaki hissin doğru olmadığını, yutma kısmıyla ilgili bir şeylerin de ters olduğunu fark ettiğimde kalıbın yarısını yemiştim. O sırada midem bulanıyordu ve yatak odasındaki aynaya gittiğimde, ayna bana dudaklarımın kenarında birikmiş köpükleri gösteriyordu. Sabundan artakalanları birbirine yapıştırdıktan sonra bardaklar dolusu su içtim, lavaboya köpük tükürdüm, günün geri kalanında erkek arkadaşımı çok az düşündüm ve bunun yerine geçirerek ve kendimi ne kadar kötü hissettiğimi düşünerek odaları dolaşım: Rahatlamam yeterli mi? Midemi mi yıkatmalıyım?

Ertesi sabah kalktığım da başım dönüyordu ama hâlâ hayattaydım, sendeleyerek duşa girdim, suyun altında durdum: ezik, çıplak, ilgisiz. Yıkanmak için sabunun dişlenmiş düzgün ucunu kullandım ama onu raftaki yerine koymadan önce, isteksiz, küçük bir ısırık aldım. Koku hızla içime dolmuştu. Bir anda midem kalktı ve çömeldim, sular gözlerime dolarken içimdeki her şeyi, bütün beyazlıkları ve köpüğü, içimde dalgalanan sabunu kustum.



Limonlu Pastanın Sıradışı Hüzni kitabının yazarı Aimee Bender'dan yine sıradışı ve bir solukta okunacak kadar akıcı ve merak uyandıran bir roman sunuyoruz: *Kendime Ait Görünmez Bir İşaret*.

Kitabın kahramanı Mona Gray, sporculuğunu örnek aldığı babası hastalanınca, geleceği parlak bir atlet olmaktan vazgeçer, sevdiği her şeyi bırakıp kendini matematiğin dünyasına kapatır. Babasının yaklaşan ölümünü zihninde engellemek için organlarını kesmeyi düşünür ve bu amaçla 20. doğum gününde kendine armağan olarak bir balta alır.

Matematik öğretmeni olunca, öğrencilerin sayıların ihtişam ve önemini fark ettiğini görür. Bir süre sonra, Mona'nın girift bir şekilde örülmüş maskesinin altındakileri, bir bakışta gören yeni fen öğretmeni çıkagelir ve Mona'nın özenle düzenlenmiş dünyası, en yüce düzen olan aşkla sarsılır.

"Bu roman bir meltem kadar hafif ve bir kar tanesi kadar kendine özgü."

The Washington Post

"Bender, insanın içini buracak kadar kendine özgü bir hikâyeyi almış ve onu söz becerisiyle, eğlenceli ve uğursuz bir kesinlikle yağurmuş... Ayartıcı ve aynı zamanda ürpertici."

The Boston Globe

